

ונכסיים חטפושים וזה פוטן כל נס ועתם כל צבושה גלען
המונע מני בז'רנ' כוין כמוש כרעלן ובורק ונטופות בחריז
אשטי כורען גל פון בוש' מונס מהא מחקנ' קומן כהמְלָלֶן כמי יומן
שפנין לאדזרו. זאג' פראן זאג' חלון קהה תחטבזן זאג' זאג' איה נונעכטן
קדוטס זדרגן דטיטלו טעל' קוזזס וקרוסס לא פקטן בכדי נירץ
פדרין וCKERזס חל נס מהטוט וטוטש אולקען קרווטס' ווילט נס' מיה
וינט פשי' ווינט' נומלעס' ווינט' זאנט' מילר' דז'ין דק' דראן גוואר
בכען קהוינ' מיטלען מקרודוטה הא זאנט'לט מליטוט קוקס' הו
חלהן זאנט'ס זיך' קומל' ווא זרכ' דלוי' מהתלהן מקרודוטה זיכ' פטיט'
בונט' נומלעס' וויל' זרכ' זאנט'ס כל אחל' ימול' עט' הכותל ווא
וז פצץ' גל' מעין' דנט'ס וויפי' לדען' גאנט'ס' זאג' זאנט' קריית
סבד' זאנט' זאנט' נולכ'ס' סוו' מיט' מאנט'ס' זאנט' זאנט' קם
הברז'יס' סטונ' זאנט' זאנט' זאנט' מיט' פוטן' זאנט' זאנט' זאנט'
הלהן זאנט' זוקן' נילכ'ס' דרכ' פיט' זאנט' זאנט' זאנט'
ן זאנט' פטיט' הפל' בכח' חד' זע' זאנט' זאנט' זאנט' זאנט'
ט' זאנט' זאנט' זאנט' זאנט' זאנט' זאנט' זאנט' זאנט'
ווע' אונט' זאנט' זאנט' זאנט' זאנט' זאנט' זאנט' זאנט'
סוי' טוינ' האל' האט' ווינט' זאנט' זאנט' זאנט' זאנט' זאנט'
ען' טוינ' זאנט' זאנט' זאנט' זאנט' זאנט' זאנט' זאנט' זאנט'
האי' דאטל' נילכ'ק מונט' לומט'ס' זע' זאנט' זאנט' זאנט' זאנט'
טאנט' זאנט' זאנט' זאנט' זאנט' זאנט' זאנט' זאנט' זאנט'
כונ' קביש' וקייטן' לאט'ס' ומונט'ס' גוד'ס' גאנט' זאנט' זאנט'
הלאן זאנט' זאנט' זאנט' זאנט' זאנט' זאנט' זאנט' זאנט'

סימן ה

הקיים והשלגונים לכבוד ידידי שיב' דרב דטוטלן החראי ובכ' הנבז' זמאנופרים שלשלת היוחסין בשייח' מוח'ם הירצ' בערנשטיין.¹

בְּהַדּוֹרִי בָּנֶל קְוֹמִים וּכְמַהוֹת קְרֵטִי שִׁפְרָה נְפִצִּי כִּימָה לְהָדָר
קִגְעִיטָן גְּמַכְּרִיסָס כְּסָחָה בְּעַמְקִי וְאַגָּה לְדֻרְעַת אַמְּכִי מְקָגָה
לְעַמְּכִיָּס חַלְקָה כְּדִי סְכָרְקָה אֲזָה וְיַחַד מְוֹרָה גְּנַכְּרָה לְעַמְּקָה כְּבָבָקָה יְיַהְעַתָּה
לְעַמְּכִיָּה קְמַנִּי וּמְמַקִּיבָּה פָּלָה גְּנַכְּרָה לְמַהְמָה לְפָקָה יְיַהְעַתָּה וְיַהְעַתָּה
בְּשִׁיעִי וְגַנְגָּה הַלְּכָמִי טִמְהָה לְפָקָה עַל סְקִינָה צְמַנִּי לְהָוָה נְהַרְיָה
וּמְנַנִּי צְדָאָה וּמְנַנִּי דָלָם וְזָהָר הַגְּנִין וְזָהָר אַבְנָה וְזָהָר לְיַמָּה
לְפִי אַבָּר בְּרוּמִית סְמָרָה נְכָמָה סְמִינָה תְּלִקָּה מְחַמָּה לְבָד אַבָּר סְכָרָה
לְמִנְמָר הַבָּרָה דָה וְזָהָר לְעַמְמִי מְסִי כָּלְלָה דָהָלָה זִיר גְּבִירִי לְדָרָתָה
לְמִנְמָרָה קְבִיעָה וְהַלְּבָרָה וְהַמְּרָה וְהַמְּרָה וְהַמְּרָה מְקַטְּבוֹתָה בְּרָק כְּבָשָׂמָלָה
בְּרָקָה עַמְּדָה וְכְבָהָה וְזָהָרָה לְפִי תְּבָרְכָה וְבְּמַעְמָלָה הַלְּבָרָה מְלִיכָה
זָהָרָה כָּלָן וְכָל הַמְּלָהָה נְסָמָה דָקָן בְּדָלָהָה כְּפָרָה כְּפָרָה כְּפָרָה
וְכְמַתָּה מְסָה חַלְקָהָה מְשִׁיאָה גְּוֹן סְוּרָה דָה וְזָהָר בְּסָרָה דָהָרִי מְמָה
שָׁבָבָה תְּלָבָהָה נְמִישָׁה גְּוֹן וְגַמְּמָתוֹן וְחַטָּאָה מְהַדְּרִיָּה וְזָהָר הַלְּבָלָה
לְמִפְלָד גְּמַפְקִי מְמָנוֹסָה מְלָכָמוֹה חַלְקָה לְחַד נְסָה הַסְּרָבָה יְכָלָן
בְּלַחְמָה לְזָהָר הַחַבָּסָה וְוַהֲגָהָסָה לוֹ מְלָקָם כָּלְלָה וְנְסִימָה וְכְמַבָּהָה מְזָהָר
אַפְלָהָן גְּדָבָה סְקוֹה מְסָהָה דָלָם כְּהַמְּבָיָס וְלִילְמָה כְּבָבָעָה לְעַזְנִים
הַשְּׁקָמָה וְפְּסִיכָה קְפָדוֹן כִּין צְוִוָּתָה כָּלְבָה נְמָתָה יְנָזָה מְזָהָר
בְּכָבָה דָס דְּרִיחָה וְוַיְזָה טְרִיחָה כְּבָבָה מְמָקָם וְוַיְמָלֵן יוֹתָר יְמָנָה לְזָהָר
זָהָר בְּכָרָב פְּסִיכָה בְּכָבָה סְיִיטָה דְּמָתָה לְיַהְעָה בְּכָרָב בְּכָרָב הַלְּכָמָה
בְּרָהָלָה זָהָר אַפְסָה דְּרִי כְּפָלָה וְלָהָרָה צְרִיךְ בָּאָה לְהַדְּמָה וְגַנְגָּה קְעִילָה
בְּמַכְוֹם

לכמ' נמו כמתכו לרווח וו וממנה קו"ל רצוי המכ טאג לה ומגיא
במאניג שומך;

ט' מ'

שְׁאָלָה תניהם הנקנתת סכומו עד ככיפה וכן כי טויח מדריך
כדי וטמוד כך כמה קניות והתקלטו זו כמו סוכה ומזה
המזה בקדול על לכט נטמות כיפת ונלענו ברכויו. וזהו כי לא רק
לעתות הביטח על הנחותם בטור בכוונתך ית' לחון עזיז לעתות
כולל רוחינה היהו הנטמות לוחק סוכות ומי יכול לנצח כל
עתותם ושהלען הארץ יי' מהוור ומוחיק יתרה כל גל קתירות
ימסתוקים אלו מותר לקדול חיל ביבנ'ם פ"ז עזיז סוכות ביטח :

סימן ז

הושבה להו מקרים טהורנדעת וגוטער נאכרי גאנט בערט
בזס מלעטה. דע לך זיווי דששולס געל טלה גלעדי.
לאכטוו געד למפורק בזבז' וצעס לאנטס מספי מלהוין צאן. יען
היריכ צפני גדו קאנז יונז זיווי היוא מוחך צאנטן טל אמאש
השליך הטעו גאנז זומנער נומזונט נמדליך ואז גו מלעטה זיינט גאנז
בדרכו וה גאנדליך גראונטס פלאגינו צהיל נחט ווורת גען בזיז
המא רעלטס לאטען גאנטס ומיטגע גו גו הנטוועטס נזחנן בגין
זומז נטפרות נוואר, גו יונט לההוילר כלבד יונז גאנז גאנז גאנז גאנז
לאן גו המתכו נזטס מרס בפיטול מיליג. מך זה גו כניר צאנז
זינען.

בגונזת פקרכעט או הוראות המכפלות י"ס כוון ציוויל צ'לט
טלוי ימינו לו מואס כלן לר' א卡尔 געד שופט נמלחמת פולקלול וז'
וזלו אחים מדינגו וולדרכס נרכם מקרין מכטולר ספ"ק דצמ"ה ונש'
קדב מהלטו סקינן זיקנה אליכו דרכ"ט בכח ומיטיב לא חם בגבומט
שי בו חלה הΖאפקן ונש' במא קאלס הנכניי הנטקטום לאב' פיטרלן
קינה בכל פצע לאב' קאנן לר'הן ל"פ' אה' פיטרלן קוויס' בוכלי'
להן בליחות לטכניות מסובב' גן בון רושי תל' דס' סוכומען ולון האחים
סנקגיניס כפי' מה צבאלתוי חמונגע' נקון סי' [ג] זאל בס' גרא'ז
ואב' חוקך באנדר מאפרס' או צפ'ריאן וו' ברוך' וא' ר' חי' צ'ו' צ'ו'
שי'ין בס' כל איזומת של פטער מבלחה דבומ' טעניאיס' קונה הכל' קרכט'
בצטעל' וטס' וגוחקה דרכוק פולטום לו' נמנ' כו' ואונט' קרכט' מגאנט'
בצטעלן' וגס' צמיה'ל'ה' לו'ר' פלאו' דעם' מאכנייס' בס' ואונט' סל'

הנונג'ה ננדער' צד'ו'ים קיר' ופדרט טולר' לו' פטיען קנטוט' ט'ז'
טומלוי' וו'ין' שאטמייס'ה' קו' מוכיר'ה' לו' פטיען מונו' קו' דירק' גנער'
לגדצ'ת גלן' חולק' ודטני' סי' תחיק' במילן' גרטון' להבוז' וו' לא' גרא'ז'
אך' טראדי'ו' וו'ו'ן גרא'ז' מני'נו' מוד' סי' פטיש' נחמי' מצט' דוחו'ו'
לכודו'ו' לא' פטעל'ז' הו'ו' ובר' צ'ו' קול' ננט' ננט' ג'ו'ו' צ'ו' זו'ו'ז'
ו'ס' צ'ו' צ'ו' פט' פט' ז'ק' ז'ק' ז'ק' ז'ק' ז'ק' ז'ק' ז'ק' ז'ק' ז'ק'

סימן ר

שרידי אש

סימן כא

על הדברים שנמשכים מן החול אל הקודש, כמו בעיניו, שעי' העינוי בשעת התוספה הוא מתעה כי ביה בעצמה וכן חירisha של ערב שביעית נמשכת תועלה גם שביעית, אבל לא בשארם דבריהם. עיין בתיס' ביער ני ע"ב ד"ה יכול לילקה שטוחה דעתן היהס' מעמידה הקודש אלא מצות הוספה בלבד.

והנני יגידו המוקירו כערבו

חייאל יעקב זיינברג

סימן כא

ביה, ועשיך שלח תרצ"ה

כבוד ר' יורי הרה"ג וכוי מהיר מנהם אפרים שוחט ר' ר' בלאייניגען ייזען

אחד"ש כתיר בידירות מכתביו קבלתי, ואשר שאל בדבר הצלב שיש לו שופך נכרו במכירת הבשר ואי אפשר לו להתרנס אם לא יינה לשוטפי העכו"ם לעסוק במכירת הבשר גם בשבת על פי הטעמים שביאר כתיר, אם יש להתריר את המכירה בעקבות ע"י העכו"ם השוטף, וכתיר הביא שהרבה רבנים מחמירים וגם הרוב באמבערגער מל, שהיה לנוינו בקיסינגן מצע א"ע להתריר את האכירה בחנות ע"י שוחף עכו"ם.

הנה קודם המלחמה, שהייתי רב בעיר פילובושקי אשר בליטא, הפטירו בי הבע"ב שבעיריו להתריר מהם אם העבודה בשבת ע"י שטר שוחפות עם עכו"ם וטענו שבאים לא אතיר להם יהיו מוכרים לחול את השבת. והנה הרב שהי לפני בעיר הניל לא רצה להתריר בשיטת אופן, ולעומת זה הגאון ר' צבי מהיפימת זיל, האב"ד בעיר וילקאוישקי הסמוכה לפילובושקי התרור ע"ז שוחפות עכו"ם. בזאת עייזן במובנה גדולה ונשען לרדרין לשאל את פי הגאון הצדיק בעל חזק חיים, ז"ל מה לעשות? והגה"צ זיל אמר לי, שאין הוא רוצה להתריר בדבר זה, מאחר שיש פנים לכואן ולכאוץ ולפיכך איןנו יכול לקבל אחריות בדבר זה. ווסף דבר דרי, שגם אני החמרתי ואסרתי ולא נתתי בשום איפוא שטר מכירה או שטר שוחפות.

ובנידון מעלהנו אני מסכום להתריר, מאחר שהדבר נוגע לפקס'ן של משפחה בישראל ובפרט בזמנ"ז, שפרנסתם של ישראל קשה יותר מקריתם סוף, ולא עוד, אלא שאני סובר שיש לדמות זה למכה, שמיותר לשוכר איזי וכו', כמבואר בא"ח סי' רמ"ד ס"א שמתור כדי שלא יבוא לידי איסורה דאוריתא או משפט דתווי נמציל מידם, עי"ש במג"א. ובנידון DIDON תרוויתנו

הרמב"ם במו"ג ח"ב פל"א עניין השבת כדי "שיתלוים יסוד חידוש העולם ויתפרנסו במצוות, בשיעשה בני האדם כלום ביום אחד, וכי ישאל מה עלת זה יהי המשענה כי ששთ ימים עשה ה", ותמצית דבריו כי הקב"ה הנגיד בבוד היום (היום השביעי) ברכחו וקידשו בשביול שבא אחרי ששת ימי המעשה וזה מורה על מציאות השם וחידוש העולם, ותורת השבת עם כל פרטיו הוא לעשוות זכר ליציאת מצרים, שביהו לנו עבדים לא יכולנו לשבות כרצוננו וכו', עי"ש, וכן כתוב בספר החינוך ונראה שמקור דבריו במנזר והדברים מפורשים במקילתא דרשבי' שיצאה עכשו לאור, וכן במדרש לך טוב לפסק ויום השבעי שבת לד' אלקין — «לשם ד' אלקין, שבת השבת ביום השבעי מעיד ומזהה שהקב"ה ברא את עולמי בששה ימים». ועל הפסוק יmag ביום השבעי שואלה המכילה: «ובci יש לפני גייעה וכו' אלא בביבול הכתוב על עצמו שברא את עולם בששה ימים ונח בשבעי"ו וכו'». הכל היוצא שאין הפירוש שעלינו לשבות בשביול שהקב"ה שבת ביום זה, אלא שהקב"ה ברך וקידש את היום זה כדי שנוכל להעיד על יצירת העולם בששת ימי המעשה.

ומה שהקשה כתיר על מצות הוספה שבת והרי הקב"ה שבת רק כ"ד שעות, יום שלם מצאים? — לפי הניל לא קשה כללום, ובכלל עניין הוש' שבת אינה הארכת יום השבת לפנים ולאחרו, אלא זהה מצות עשה מיחודה להוספה מן החול על הקידש, כמו שכתב בסמ"ג מ"ע ל"ב, ועי' במנ"ח, שחקר אי נשים מחויבות במצוות הוש' שבת מכיוון שהוא מ"ע שהוזג.

וכשאני לעצמי אמרתי, שמצוות הוש' שבת אינה מצות עשה שהוזג, שהמציה היא כללית בהיסכמה מן החול על הקידש והוספה זו היא למעלהמן מן הזמן אלא שקדוש יש זמן, כמו שבת יו"ט וויה"ב, אבל מצות הוספה היא כללית ולמעלה מן הזמן ודז"ה. ובזה מושב מה שהקשו האחרונים על התיס' בקידושין ליה ע"א (ד"ה משום) דלאבי שאשה בלאה משמחה א"כ ליבא אלא כי בתובים, עי"ש. הילשון האחרון מסוכה כ"ח דיליף מהאזור דנסים חייבות בתוספות ענייני ושם קאי הגם אליבא דאביי עי"ש זיליך יש ג' בתובים, ולפמ"ש אין התוס' מ"ע שהוזג. והוא דאייצטריך פרא, הוא כמו שאמרה הגמ' הוイル ומיעט רחמנא לחוס' ענייני מעונש וכו', עי"ש בראשון ושייטט הרמב"ם ידועה, שאין תוס' שבת ויו"ט לא מדאוריתא ולא מרדרבנית, וגם בזיה"כ התיס' היא רק על העינוי ולא על המלאכת. וכבר ביאורי האחרונים, שהרמב"ם סובר שמצוות הוספה היא רק

שאלות ותשובות

מה

שרידי אש

סימן כב

או גם דברים אחרים, ואם הקונים הם עכ"ם או לא
ישראלים ואודע מה לדון בזה,
ולעתע אברכו בברכת ש"ק ידידו מוקירו
ג. ג. זוינגרג

סימן כב

ב"ה, יומן ד' יציה מרצין ברלין
ירחיי היקר הרב ה"ג מהר"ד אוקפ שליט"א אברוך ליטזין
אתראש כת"ר באחד
מכתבו קבלתי ומפתת טרודות העצומות להשב על
שאלות נחוצות בעניין עוגנה נתחרתית להשב
לכת"ר ואתו הסליחה.

וע"ז נידון כת"ר, בודאי שצדך, שדומה הוא בכל
הפרטים למ"ש בשוחת מלמד להועיל או"ח סי' ל"ד
ובמטה לי סי' סי' י"ח, וכל מה שכתב במלמד להועיל בתיר
סניפי הוחר שמורים בנידון של כת"ר. גם סברתו
של בעל מטה לווי, שכתב בסוף תשובתו, שם נאסיך
עליו ליקח חלק מן הריות ע"ז נמן שבר להמלחיל שבת
ויאת התוטנא ונשבר, עי"ש. וגם מה שכתב כת"ר בסוף
מקהבו, שבלא"ה יחל השותף שבת — ג"כ דבריו
צדוקים. ובפרט לפי מה שכתבת בהערותי לספר מטה
לי הנ"ל לחלק בין הושטת יין לניר יאבר מן החז
לנברוי, שם שirk המושג דבתריו עברית דנהרא, משא"כ
בנותן לתוך פיו. עי"ש מה שהוכחתה מדעת התוס'
פסחים כ"ב ע"ב ושם באו הדברים מקוזרים. יעין
כת"ר בגמרה וימצא הדברים מבוארים ומפורשים.
שהרי ראה כי נגזרה שם מדקתני לא יושיט ולא קתני
לא יתגו ורגילים לפרש שכונות הגمرا שבלשון לא
יושיט כלל המושג דקאי בתיר עברית דנהרא. וזה איני
מבין, ולפי בירושי הכוונה כך היא: מדקתני לא יושיט
ובע"כ משום דברישא מיררי בנתינת מתנה, כמ"ש: תנו
לי ואוכלנו וכו', ובזה לא בעניין קאי בתיר עברית דנהרא,
משא"כ בסיפה דמיורי שהابرמן החיה הוא של הנכדי
ויש רק איסור בהושטה ולבו דוקא בקיי בתיר עברית
דנהרא. וא"כ דברי התוס' כתובים ממש בגمرا יתגמרת
סמכה על רישא דחויפתא בהוכחתה. ולא כמו ששגה,
במח"כ, בעל מטה לווי לומר שנעלמה מהגمرا דבריו
התוספות, עי"ש ותורה נחת. וכך קLOSEHO NODOLI הדור
לפירושי זה.

הנ"ד הוא לאחר שלולה כספ' לחבירו בהיתר ע"פ'א',
ואחיך נוצר שתו פישה עסקים גם בשנות, והמליה שאל אם
סותר לו לקחת חלקו ברווח שהוקצב לו.

איתנייהו שהרי העכ"ם משתדלים לקפח פרנסת
היהודים ולהפוך את רכושם לעלי ידי שותפיהם עט
העכ"ם הוא מziel ענף פרנסת, וד"ל. יודע אני כי יש
לחלק בין הנשאים ולא אמרתי זאת אלא בתרור רמי.
והנה מצד חדרין מותר בשותפות העכ"ם בהתנו מתחילה
שייה' שבר שבת לעכ"ם לבודו ושכר יום ראנען
 לישראל לבדו, ומכם"כ שモתר אם העכ"ם נוטל לעצמו
שכר שבת והשאר חולקין ביניהם, שזה מותר אף بلا
התנו כמבואר בש"ע סי' רמ"ה. ולצאת מידיו כל
הספיקות והפקופוקים טוב לעשות שטר שיתפות באיפן
זהו:

1. ישראל פלוני ועכ"ם פלוני שותפים בכל העסק,
הישראל מקבל, למשל, תשעים וחמשה
אחוים מכל הריות שבכל חמוץ ימי השבע (ב' ג/
ד' ה' ז) והעכ"ם נוטל חמוצה אחויים מהריה של
חמשת הימים.

2. חמונות פתוחה חמוצה ימים בשבוע וחוליקת הריות
כגון. אם השותף העכ"ם רוצה דוחה
לפתח את החנות ביום השבת — יכול לעשות כן.
הריות של יום השבת שיר כולם להעכ"ם. אף לא
יהי אפשר להסביר את חשבונות הריות של הימים.
או אם השותף העכ"ם לא רוצה להיכנס בחשבונות, אז
מחויב הישראל לחתם לו שבעית הריות.

את שטר השותפות יעשו בלשון אשכנזית ובחתימת
עדים ובאופן מועיל עפ"י דינה דמלכotta. ומאהר
שכתב כת"ר שאי אפשר לעשות בערכאות ובפרנסות,
נ"ל שיש להקל בזה. ומה גם שהוא חומרה בعلמא.
שהרי אנו סומכים על הכלל דאי מפעא עפ"י כמו שכתב
בשוחת מהר"ם שיק סי' צ"ז עפ"י המבואר בז"ד סי' ס"א סעיף ב"ח, שבעכ"ם שותף אינו אריך לרשות
שעכ"ם מודיע לביל, והוא מבואר בחילין דף קל"ג
עי"ש. ומכם"כ בימינו, שהעכ"ם בודאי מפרנס שעוז
שותף כדי למסוד את הקונים, כידוע, ז"ל.

והנה כל הנ"ל הוא רק לעניין איסור שבת. שמותר
מעיקר הדין בשותפות עכ"ם עפ"י התנאים
המboveרים בש"ע. משא"כ לעניין סחרה בדברים
אסורים, כגון נבלות וטריפות, שלזה לא מהני שותפות
עכ"ם. ועיין בספר משמרת שלום סי' קי"ז אות ש/
שהביא דברי האחرونנים בזה. והמתירים לא התרו אלא
באם העכ"ם עווה שלא בידיעת הישראל, או מיזר
לקבל חלק הריות, משא"כ בנידון דין, שבכל המசחר
הוא רק מכירתبشر טרפה אינו להתר עי' שותפות.
ורק עי' שטר מכירה אפשר להתריר. ולכן יואל נא כתיר
להודיעני אם המטה הוא רק ממכירתبشر טרפה

הנכרי והיה ניכר בהפנקטים כמה היה ריחם ביום השבת וו"ט כדי שהיה אפשר לשקפיו לעשות חשבון מדויק, ומאהר שהנכרי הנזכר לו הוא עוסק אצלם בחול אם היה לו הריח שמשבת וו"ט די بعد עבודתו בכל ימות החול וליהודי אסור להרוח מהשבת וגם שהשבת הוא של הנכרי, אבל היהודי יקנה עboro بعد מעותיו הרי אزيد הנכרי ליתנו לו ריבית וגם שכר بعد השכירות של הבניין והכלים שמשתמש בפועלים שלו, שבуд זה שייר לחביבו לעובד ביום החול עבור היהודי ואם הוא פחوت ניתן לו עד דמי שכירותו. וצריך להשכיר לו הבניין והכלים בהצטי שעה קודם השבת וחצי שעה אחר השבת כדי שהיא תהיה בהבלעה, ותחשבו של הריח דשבת צרך שהיא אפשר להיות מדויק אבל אם הנכרי יסמוד על אומדן נמי מותר כמפורט בספק דעתך. וצריך לעשות זה בשטר כתוב במשפט אנגלי שיבין הנכרי.

והנני צידן,

משה פינשטיין

סימן נז

נוסח שכתי לشرط שותפות עם נכרי להתר עבודה בשבת

בעה"י:

אנחנו הח"מ מר ובנות יהודה ישראלי מצד אחד וממר נכרי מצד שני שאנו שותפים בקרפאריישן פלוני שנמצא בעיר פלונית ברחוב אלמוני שיש מוה למր ובנות יהודה ישראלי ע"ה אחוזים ולמר נכרי כ"ה אחוזים עשינו חווה בינו אשר כל השבותות וימים טובים שייכים רק לממר נכרי ואין למר ובנות ישראלי שום שייכות ביום אלו בין לריח בין להפסד ושלשה ימים הראולוגים מהשבוע שיכים רק למר ובנות ישראלי ואחר יום טוב ירו מימי החול נגדם לפי החשבון למר ובנות ישראלי ושאר הימים הם שותפים כל אחד לפי חלוקו. והותנה שגם ישאר איזה עבודה ממה שמכור מר נכרי ביום השבותות וימים טובים לגמור בחימים השיכים למר ובנות ישראלי יהיו מוחייבות לגמור בהמקה שיקבעו כת המלאת שצרכיה להגמר ואם ישאר איזה עבודה ממה שמכרו ביום השיכים למר ובנות ישראלי ובימים שום שותפים לגמור ביום השבת וו"ט השיכים למר נכרי אינו מחייב מר נכרי לעשות ככל רצחה אבל באם רצחה היה רשאי לגמור ויתחשב חשוי כפי עבודות הגמר שנד זה יהיה שייך למר

משה

אורות חיים

נכרי. והוצאות מפעלים ועלעטורי וכל הדברים שבבנין ושכר תשמשי הכלים וכן שכר המkiem יתחשב לפי כל יום ויום לכל אחד מה ישמש בו.

סימן נז

נוסח זכרון דברים שכתי להתר קבלת הזמנות עבודה בשבת

זכרון דברים שהותנו בין מר יהודה ישראלי ובין מרת נכricht בדבר מה שמרת נכricht הנ"ל מקבלת מאנשים הזמנות (ארדערס) לנקיון ומוסרת למր יהודה ישראלי הנ"ל.

א) שמר יהודה ישראלי הנ"ל נתן לה רשות בחנותו שתוכל לקבל שם ההזמנות שיתנו לה בשכר אי דאלר לחדר וכבר שלמה بعد שנה.

ב) שמרת נכricht הנ"ל אינה רשאה למסור ההזמנות שתתקבל לשוט אDEM אלא למր יהודה ישראלי הנ"ל.

ג) שמר יהודה ישראלי הנ"ל צריך ליתן לה بعد כל הזמנה ט"ו סענט.

ד) מר יהודה ישראלי הנ"ל ערב לה שהיה לה מזה לא פחות מחמשה דאלרן לשבוע ובאים יהיה יותר שייך לה ותחשבו כי בכל ארבעה שבועות שאט היה לה פחות מעשרים ישלים לה ואם היה יותר היה לה ולא יוכל להחשבם לה על שבועות האחתים וכי נעשה ברצון הטוב משני הצדדים ותקיימת כף ובקגא"ט ביום ... בשבת ... לחדר ... שנת ... פה ...

סימן נז

נוסח שטר מכירה שכתי עבר משק חקלאי בשבייל איסור שבת באופן ומקום שימוש לעשות

ה"י דלמטה חעד עלי כאמור עדים כ"ג אין איך שמכרתי במכירה גמורה וחולotta להא"ז וזה נכרי את הקרע של המשק (פארם) שלו ערך שלוש מאות אקר, בלבד הבניינים שהם הבית שאני דר בו עם ב"ב והרפתים לבתים ועופות ולכלים ומקומות הבניינים והחצר שבינויים וכן בנין הסקול (בית ספר) נשארו שלו, במקה עשרים אלף דאלרן, וגם מכרתי לו את כל הכלים הנגזרים לעבדות הקרע שטם הטראקטער וכל הצרכים לעבודה וגם המני טוטים שיש לי במקה שלשה אלפיים דאלרן

ואריסות כיון שעצם השدة הוא של היישראלי הרי ודאי ישמעו למה שיאמר לו בעה"ב משום שיודעים שתומכים בקבלנות ואריסות על הנכרי שארף אם ישמע הוא רק כשמיעה לעצת טובה של אחר לגמרי, וגם שברובא לא אמר כלל כיון שטמד עלייו, לכן גם במקרה זה רק ידוע לכל שמאחר שאינו מנהל שסומר לגמריו על המנהלים ולא יאמר להם כלום, אף אם יאמר הוא רק עצה בעלה שאחרים מייעצים. וכך נראה לע"ד שיש להתריר וגמ' שהוא יותר ברור ללא שום חשש כיון שכן הוא שיטת כל האגוניס ומסקנת ה"ע והנו"כ, ומה שהעד כתריה שכיוון שהישראל איש חרד וזהיר מאד יש לו לחוש לחשד עוד יומר מדיינא שכן מייעץ כתריה שיקינה פחותה ממחזה שאנו אף המקורבים וסתורים גדולים שאפשר שיתודעו כמה סטאקס לא ידעו שיש לו דעתה לומר בשידקה הוא טוב לרוחה זמלתא.

ולחשתך עם מחלל שבת בעסק שיתה פתוחה בשבת אף שהוא העסוק הוא בערבון מוגבל (קארפאריישן לימיינט) ואני אחורי הפסד על השותה, אלא על המנון המשותף, מכל מקום אין מקום להתריר שותפות זו מטעם זה.

אבל אם הוא צריך גדול יכול לעשות כדי שותפות עם עכו"ם.

והנני דיברו,

משה פינשטיין

סימן נזהר

איך לעשות שטר מכירה בשבייל היתר עובדיה בשבת

מצ"ב יזכיר הרב הגאון מהר"ר גדריה פעלדרער
שליט"א שלוי וברכה כל הימים.

הגה בדבר לעשות שטר מכירה בשבייל היתר עבדה בשבת אין דעת נזחה מוה אף כשהיתה ביוראיף כי הערמה נдолה מוה וגם ברוב הפעמים הוא שלא כדיין דהא עכ"פ נשבך משפט באופנו שאין הנכרי שיק שיעשה עדעתא דנפשה ועשה באמת רק עדעתא דבעה"ב להרואה שלתוכם שזה באמת אסורה, וככ"ש במדינתנו כאן ששמורת שבת בעה"ר אינו כראוי וש הרבה פרוצאים, ואם יתרו ב"ד מכירה לנכרי יתחולל השבת בפרהסיא שיתחולו להקל בו"ע וישבו בחניות להארים שישב שם רק להשגת, וכן בנדונו זהה של היהודה, המכון שיטם השבת יומיי היו"ט יהיו שיכים רק להנכרי והקנין יהיה בכף כי קרקע נקנה לעכו"ם לכ"ו בכף וכל הרוח שיתה מיום השבת היה של

יום שיש לאסור, וטעם שלא מקפיד אם יבטלו איזה יום ודאי אנו טעם זהה הוא משום דיכlol לכטוב לו ביום אחר ואין היישראלי מרוויח כדאיתא במג"א סימן רמ"ד סקייד שלא שיק זה כאנ, ובכלל זה אף שהמנהלה בעצמו יש לו רשות לבטל אייה יום הרוי ודאי הוא רק אחר שיראה שיעשה המלאכה שצרכה להעשות וכדכתב גם כתריה עצמו, וגם טעמי האחרים דוחקים, אבל למה שכחתי מותר לתאגונים שהוא כתעם המ"מ שנקט הש"ע אף בשכר קצוב לשנה מאוחר שככל והתעסוקת הוא על הנכרי והישראל אינו אומר לו שום דעתה איד להתעסק בעסק כעובדיו וזה המנהלים עושים רק לפי דעתם כל זמן מנהלים ואין צרכין לשימושו לו אם ירצה שיעשו באופן אחר, וגם אף אם יש לו רשות לצוות שיעשה הנכרי כמו שירצה גמי מותר כשמניה להנכרי שיעשה רק על דעתו דהא בנתן לנכרי מועות להתעסק בהם הרוי בסתמא הוא יכול לצוות לו איד לעשות ומ"מ כיון שהוא גנשא שרך הנכרי לבדו יתעסק בו לפי דעתו והישראל יקיים תנאי זה ולא יאמר כלום להנכרי מותר, מהטעם שהנכרי הוא הבעלים על המלאכה שהוא טעם היתר האריסות והקבלנות, שזה מותר.

אבל ודאי שדריך שלא יהיה נזכר שהוא לישראל דזהו הפירוש שמסיק הש"ע וכן אין העסוק ניכר ממי הוא והוא לשון המ"מ, משום ואם ניכר שהוא של היישראלי הרוי אכן איסור דמראית עין שאמרו שהישראל שהריה מהעסוק הוא שלו מחתמת שנחנו מעתויו הוא בעליים גם על המלאכה היינו שאף שהנכרי הוא מתעסק הוא עושה על דעתו של ישראל בעל המעות שא"כ הו הנכרי רק כפועל ועושה בשליחות ישראל שאסור, כי לפ"מ שכחתי שמותר אף שלוקחין שכירות קבועה לשנה ליבא המראית עין דאסרו בקבלנות שהוא שמא יאמزو שתווא שכיר יום, אבל אכן מראית עין זה אם ידוע שהנכרי עושה לדעתו להנחלת העסוק דרך החברות הוא שא"כ איסר עשיים עושים הנהלת העסוק רק על דעת עצמן ואין צרכין לשימושם כלל אף למני שיש לו רוב המניות, הרוי נמצאו שאם ידוע שרוב המניות הוא של הישראלי גמי קדשו שנספר להם ממננו לנחלת העסוק רק על דעתם, שכן אף שמסתבר שישמעו לו כשיאמר להם, הרוי הוא כשמיעה לאיש אחר שנוטן עצה טוביה ולא כשמיעה לעבעליים שזה אינו מגרען מבועלות המנהלים על המלאכה דהנחלת העסוק, וגם בלבד זה הוא ניכר וידוע לכל מזה שבעצמו אינו מנהל שמאיו טעם אינו רוצה להתערב באופן הנהלת העסוק וטומך לגמריו על המנהלים שיעשו רק על דעתם דזה ג"כ מותר דהא בעובדא דרמב"ם והש"ע בשם הגאנים שהמעות הוא של הישראלי והנכרי הא ישמע לו הנכרי המתעסק ומ"מ מותרCDCתבי לעיל, וגם כל קובלנות

אגרות

אורות חיים

משה

גא

אלא بعد يوم אחד, ומילא בריבית של הבנק שהוים מתחילה מחזות הלילה ונגמר בחזות הלילה הרוי ליכא שום אישור דאליבא דודאי איכא ודאי גם שעות דוחול ביום חמץ למן עבورو ריבית והוי בהבלעה שמורה. ובאייאת תלתה יומי כמו כשיו"ט הוא ביום ה' וע"ש או במצואי שבת ויום ב' אסור מדיין שכר שבת וירח נמי רק يوم אחד דהוא כשיו"ט ביום ה' וע"ש אסור ליקח بعد יו"ט שני דבע"ש, ואם יו"ט הוא במו"ש ויום ב' אסור بعد יום השבת (ובסני יו"ט של ר' ר' אובי יש לאסור بعد יום אחד דהרי הם כיומא אריכתא לרוב הדינים וראוי להחמיר) זהו מה שנראה לע"ד.

ונראה דהשכר דיום האסור שלא שייך להגיהו שם יתנווה לאיזות צדקה ובאופן שלא ידען כלל ולא יהיה לו שום הנאה אף לא הכרת טובה משום אדם.

ווגני אבד אוחבד בלועג,

משה פינשטיין

סימן ס

מלאה הנعشית בשבת עי' שעון שבת

בעה"י כי טבת תשל"ג.

מע"כ נדי אהובי וחביבי מורה"ר מרדכי טענдельער שליט"א.

הגנת דבר שעי' חשמל (ענין העלעקטורי) אפשר עי' מורה שעות הנעשה לכך שייעמידנו בע"ש באופן שיתחיל לבשל לאחר ביום החשבת כשתה לפני זמן האכילה, אחר אחד נידי היקר אהרון ברוך שליט"א שואל, הנה לענין פשוט שאסור להתריר וזה דהרי עי' מורה שעות כוה יכולם לעשות כל המלאכות בשבת ובכל בתיה החירות (פְּעַקְטָעִירִים) ואין לך זלול גודל לשבת מזה, ובורור שאם היה זה בזמן התנאים והאמוראים היה אסור זה, כמו שאסרו אמרה לעכו"ם מטעם זה, וגם אולי הוא מילא בכלל איתור וזה דאסרו אמרה לעכו"ם, דאסרו כל מלאכה הנעשה בשבת ישראל מצד אמרת הישראל וכ"ש מצד מעשה הישראל. ול"ד למה שמורה להעמיד קדרה עי' האש אפילו רגע אחת קודם השבת שיתחש בשבת ולא אסרו רבנן כשליכא חשחו חתו שבת דף י"ח ע"ב, דהוא משומם דכל מלאכה דעתשה האדם במלאכת בשול הוא העמיד הקדרה עי' האש דבעצם הבשל אין עושה האדם, ולכן בהעמדתו הקדרה עי' האש בע"ש הוא כמובן האדם כל מעשיו במלאכה זו בஸול ולא שייך לאסור על מה שעושה שבת האש, אבל היכא שפדיין לא שייך להחשב כנעשה המלאכה כהא דהעמד בע"ש את המורה שעת שיזתחל

ס"ה שלשה ועשרים אלף דאלארון גם נתתי לו זכות באשם (בארן) שלו להניח שם את התבואה והשחת שיקזרו ונתן לי או"ג המשה דאלארון והמורת וקפתו עליו במלחה וישלם לי בעדם ארבעה אחוזים (פרעצענט) לריבית بعد שנה שם ס"ה תשעה מאות ועשרים דאלארון. וגם החביב להחזיק אותו לעולם כל זמן שארצה שאהיה מנהל עסק המשק של הקרקע הנ"ל במקה ארבעה אלפיים דאלארון לשנה ותהיה מחוויב לי ס"ה עם הריבית ארבעה אלפיים ותשע מאות ועשרים דאלארון לשנה ואחריו ישולם לי את הכל"ג אלף שחוויב לי יהיה מהוויב לי ורק בעד מלאתני שאינו רשאי לסלקי סך ארבעה אלפיים דאלארון לשנה, גם התנהוי עמו שמחוויב להניח את במותו כמה שייו"ל לרעות בקרקע המשק הנ"ל שמכרתי לו. והקנתי לו הקרקע והמטלטלון הנ"ל בכף האריג שנתנו לי והמטלטלון גם אג"ק הנ"ל וגם בקגא"ס במנא דכשר למKENIA BI' ו גם נעשה בינוינו תקיעת כף על כל הנ"ל וההרשות ביד הקונה הנ"ל להעתיק שטר זה בשפט המדינה ולהעלותו בערכאותיהם ע"פ חוקי המדינה על השבונו ואה... מהויב להחותם עליו בלי שום דחוי וע"ז באתי עה"ת ביום..., שנת... פה...

סימן גט

רבי מבאנק של גויים עבורי שבת וירח

בע"ה.

מע"כ בני חבבי הרב הגאון מוהר"ד דוד פינשטיין שליט"א.

בדבר מה שנתחדר עכשיו שהבאנק משלם ריבית לפי סך הימים שהיו המעות בהבאנק, שא"כ הרוי יש לאסור מליטול ריבית עבוריימי שבת וימי טובים מאיסור שכר שבת כדאיתא במנ"א סימן ש"ז סק"ז,יפה כתבת דליך דהם חושבין יום מחזות הלילה עד חזות הלילה שלנו והוא התשלומין דריבית עבורי שעת דחול ג"כ שהוא בהבלעה דשעות של חול ממוצאי שבת עד חזות הלילה, אבל כשבשבת וו"ט סמוכין דהוא בין שיו"ט חל בע"ש בין שיו"ט הוא במוצאי שבת יש לאסור מליטול بعد يوم הראשון דמתחליל אצלם בחזות לילה ונמשך עד חזות לילה השני, דהרי בין השעות שהן משבת אסוריין ובין השעות שהן מיו"ט אסוריין, אבל הריבית بعد יום השני מוחר דהרי איכא שעות אחرونנות דהן חול. ובשני יו"ט של גליות מסתבר דכיוון דעשנו לדין יו"ט שני בדין ספק דהא ביצה שנולדה בזוה מותרת בזוה לר' רב בביצה דף ד' ותלכה כמותו, א"כ לא שייך לאסור שכר יו"ט בפועל שומר שני הימים

לצחוק

ספר יונן נחתפנן ממנה אף סכדר קיגל סנה כלג
וועויש

אולם נונגט נרכח ומקבל סצת כבדה כי מנוול
כמג'ן דניך נטה לסתלן מנהה קוס, וכתחזק אכ
כלהן נז דות טה לבתונה צפויום צלינו מקבל סצת
כבדונקה, וולח זמן מוכ יקדב סצת כלב ט"ד, ונולח
בונינו לאף צלינו מקבל סצת כבדה מ"ה לשם חיקף
לחדר בדילקה מהקבל סצת לי"ב נכון דלע וקיט, חמנס
זא נולחה נונגט נbamיג נזוטיס — נכון כתמי⁷
מדליקין ניות הדרניש מינוטין לטפי החקיטה, — כדרני
כברדא"ג מהו שפט"ה, כיוון דמצורר צב"ש העטס לדל
ויקודים שלוי ליעו יוכס מדליקין לאכזר בזח כמצורר סס
(ס"ז), הי"כ כיוון כלל כניר מדליקין זו כרי ניכר
שבדזוק נכנד סצת הף טלן קיבעל סצת כבדונקה ומוהל
לההפלן מנהה לח"כ, וגיטר לטפי מ"ה סוכות צלהן נז
סס, וכ"ז רך נכתומוב, דזוקה נכרכו תלמיין זמי⁸
שלמה נרכז עס כזיזור לחס לו לאחפלן מנהה וככבר
קזניאט נסנת, האל נם נצולקה נהות, ולמ"ז יוקה
מאיה ותיתול (נס"י לר"ג ס"ז) להס כו"ה גוונים יטוג
לההפלן חפילוב כל מלו"ב מגנ"ש מפלג קמנח וחו"ג
עדועין סצת גמור מ"ה וולסור נמליכת מזורייתם
מד בנילוב, מ"ה מני נחתפלן חפילוב חול, הי"כ קיז כו"ה
ויחס מדול נחתפלוב, מלש"כ כלון הף לאכזר קינגד סצת,
חכל חייו מוכור נחתפלוב בסוס לנבר כל חול נבזוזו, רך
דלהומר י"ח ברכות מדזינה נס סצתה כי לאיר נחתפלן
י"ח, ימסוס ערום סצת נם לאערוחטו רבנן כזרחיית
גמס נרכזום (דכ"ה פ"ח) ואלה ניכר סצתה חפילה מון
ך נק נצנילב כמה צלינו מזוכי כל סצת, וטהו ללקט מון
מתוריין וך גוונים כינוי נחתפלוב, מבל"ה צדועענד וככבר
קינגד סצת, הון נך הוונס נזול מוכ ווילוי נכחoir נז
לההפלן מנהה, וכמג"ה קהי נעל נחתפלוב, חנג צלומנד
הס כו"נוק ונהם הנטפלן מנהה קוס, צפוי י"ל דיקול
לההפלן מ"ב מנהה עצה"ג.

וראיב כוון דכל הבניין דלוין נכחפלל ממנה מהרי
קעננה חנוך בצדוקה נוות כי רכז נאין לכתוללה,
בפטי יעל' דכען מגנג ווועטליס הין לחוד נא מסטס
עכחאנט קפערז'ג מהרי עליומן'ץ כיילען

והנני כוונת זו כלון מוחסן ספליות הרבה כל כבוי נזק וכך
נְהֻמָּרִי וְדַגְנֵי פִּי חַכָּס — כְּכֶלֶג צְלָעַנְיָל —
סְלָמָן.

ידיוו דסח' ציון כב' ממי מוכז נסח.

יצחק יעקב ורדי

סימן כא
בנדון אם מותר לעורך דין להיות שותף בפירמה של עורכי דין נכרים
ירוייהן אומבר ממלל שבת

תשובה

מקודם נון יכול ביכול נכלייט, וכנה לחיתו ממעך
לע' סכתינו לפוך דין לה' מחריו נכויה
סוקף פילומן נג'ל, וכן סתימתו כיכווי סה'יו גאריך
לענונו נבנה וווע'ן, וכוכו ספּייל' קרמָל' (סרי רמְיכָ)
ככני לה' ח'ל' וויל' סכל זה לא מיעורי חל'ן בסופטפום

והגאון כלין נכו סס להרי מאר כח טע נקננ
שכח על חנוי, והס בכלא ככגוניותם וז'וכ"ב
כו מהתלה בזקונם מקדן נלו תינך קוס השם ישב
חוופות צמת, והס הלאה כר"ה וז'וכ"ב היה מחהיל
ער כי מולן ווינו לחמי השם ישב טו מקדן הוספה
קוודז בז'וכ"ב צל ר"ת, וזה יגול מכתפלן מנהה לעין
מיןח זקיי לדגן הלאה כדרבי קמיין. — וזה כתוב
כנס מי מלון נינה געטנו ווינה נולת לדעת נכ"ז
וז'וכ"ב חזו קלח שכח יכול ג"כ נטהות כנ"ל
וועל נחתפלן מגמה חיה"כ, דניין סכינה צב"ג מוס
דמניך לאדריך ער כל שכח לריך נקדן צמת טיכף, "וונט
דוממו חז"ל ובנעד צלן יקידוש צלן ייחר, וכטהילו
מקדן שכח מוקף קווי כרכבת קוס וקודס", כטו
וamped; נבר נגין תעליין קודס שמיטו ען כזרע, מהמש
כםקדן שכח על חנוי שפיו חל עלו כמהו לאדריך
מייד ספ"ה וטפ"ו בו טבז נטעיתן. — וכטא
טו דיויל להתנוון כן פעם למד על כל ימי מיזו עכבה"ה.
— וכיי לננד גראל קורנית צפתקחו כה, פג ככדריאג
כמ' מלון גוועט גמוקס זראיין נקדן בנתה, ומעז

ההנחי כי"ע יונגן נחתפלו מיניהם מה"ל כי"ג.
ואילך כלוחות נספחים זהה כי שלותם של כח"ב מהר
שניעמ"ה, חיל נון ייחול לשלוטו דטמי זהה, ובונוגם
לוריאליים מהקובל טיעת בנהוגים להנכה מוניהה מה
לקולם גמינו סוף ציטור של נוכ"ז להחכז נוכ"ז
למלוככ במוש"ק, וכן לננוין נודל ביל"ז י"ק גמינו מילא
בצ"ק, וטה' למלה ומתחמי נס נביעה דית, חיל נון
לקולם, וכקה' לנווי חנוי זהה, חיל מ"מ י"ל דמלמן
דמיקל לנדי מנוח שוב מכני בחנוי, חיל גודלי להנדי
יוניליס סקדלו מליכס כביטת בוגניים מה' נCKER גמינו
מלוככ במוש"ק ומילא צפ"ק י"ש נוכ' שוב גמלנו, וטה'
גונגע גמינו שלום ממחה מהרי כזקוטב כמה מקרים
לחתפלו מנוח קוס האקוטה, אף בזוויה סייר נכו^ר
ספיטטו בז' של בכור"ג מחר גלענ"ה בז' כי"ג.

אבל צוֹג מַלְעָנוּ הַקָּנָג לֵב כְּסֶפִיקָה בְּנָהָר זָמָס הַנָּהָר
זְדֻכָּי בְּגַנְחָן צְלָחָן נָצְרָא צָס, וְצָנוֹגָע נְסֶפִיקָה
כְּכָי בְּגַח סָס מְדֻכָּי כְּפָרְמָג' דְּבִיכָּה דְּחִיטָּה מַקְבָּל בְּנָת
כְּפִירָה מַחֲרָב עַלְיוֹ שְׁמָתָּה מַוְתָּה נְהַטְּפָלָן מַמְחָה, דְּבָנָה
עַל מַה וְדַיְתָּה (נְסִימָה רְסִימָה טְבִיעָה מְיָ)" דָּהָס גַּם חַמְמָה
צְרוּכוּ נָס כְּגָזָר מַוחָר יָלָךְ נִזְמָת חַטָּר וְלְהַטְּפָלָן מַמְחָה,
כְּבָקָה הַפְּמָמָג' בְּהָר כְּנַעַש חָל מְלָיוֹ שְׁמָתָּה כְּדַחְוִיתָה (סָס
סְנִיעָה יְבָ) כְּיוֹן שְׁקָבָלָן עַלְוָה סְרוֹר בְּקָכָל בְּנָת, וְהִי
דְּסִיעָה דְּוּקָה לְמַעַן מַלְחִיכָּה יְלָל לְמַעַן הַפְּנִינָה, וְלֹא
דוֹזִיקָה בְּלָמִילָה דְּרָנוּ כְּיוֹן צָמָק נָס לְמַעַן חַפִּילָה, וְלֹא

סימן כא

אור ליום ג' תולדות תשכ"ט לפ"ק.
נשאלתי ע"י טלפון מהר"ג דניאל לוי מג'יטספהאך
 וכעת רב בצייריך צ"ג.
עד אם מותר לעורך דין להיות שותף בפרוטא של
 קורבי רנו שרובם נברים וישראל אחד מומר
 להלל ארבה

בהתמונת מלחמתם, ומטרת לבגוי גמורי צבאות דקוי פלימו ממס וכו' חילוג בנת נמור, וכודלי זכוכ"ג גל מאי לאר חנוי כמי', דברי מצלח חילו בפיוות, וככל במילינט כל טריה, ושיקר כתיכת מה סכני עזיז מודעתי דינפקי זכוכ"ג מושך קדעתם דירקמל ני"ג.

עוד כtag נהאר מברך"ג (מל"ז סי' מא' ב') דרכו
בישראל היהו מעתה טוסק צומי כהונין יותר
ממושל לאנו טוסק נסכת, י"ל לדוסר, וכן היה טום
לנכני שוטפו טומסך ליזד דבר מקומות פולחן הסופר,
כלומר כב"ס לנוון היה נומן סחורה נמכר לו מעתה
לקցות נסכת, ע"ל פסק גנון זעיר, דבירותל נל' יקדם
כירוי ממקצת חלך גינזע דיזו חינו גו לממדב.

וּמְכִישׁ וַיְשַׂרְפֵּן כָּתוֹב יְתִילָל מִימָּנָיו דֶּבֶר יְהִי נְדוּן
גַּם מִפְּסָס מִסְיָעָה וְיוֹטְגָּלָה עֲזִיבָה וְלִתְנָהָרָה
מִחְקָה גַּמְמָאָה.

כל ה' מוסק נוומו חיל כטהריה טופקיס ניזה כל
מי כחול וגטנה טופק קה' לנדו, מותי חלקוק עמו כל
כטכט ולה' חרעתה ודפמיה קענגי, ווין כיטרעל מוסק
טמלטחו גאנטה, כיוון טלון כמנגלטס מונטלע עריאות,
ה' מ' נה יועל סכל גאנטה להו' גאנטלא טס שאול קומיס
טנט'ל. וכן דצרי קריין וכזונל גאנז, ווינאל טהנת ותיכא
טפפי דטהייו רואת לביות שוקף צדכת ווועט וכונכי
ו' נ' גאנט נוונט ברוינט טנטה רבב ערבר'ה

אמנם זוטרי נלהמך ובתווך דין כ"ל כי לו מחייב פניו שופך הכרזים שלו וווקף סכמוך בדין טלמיו הינו ועוד צבצט, מה' בת השופר שלו טופח כי חמוץ פליו לטמות צבצחו, עני חזהר ד"ה (ח"ה ו'ח' סי' ב' ר) זאיגו זיך פוטלים אה כי שללן ממיהו בטונל כיון קמליכת נטקה חרעתה וירחן יהסור יוי'ב, וכי' ל' אה כי' מילון הינו מלווה לנו נבדיה נטעית צבצנה, ומכו' ש כמו סככים וכיכרלן שורך דין ווועד

סימן כב

כמפטיר שהעולה מביך נרכת הפטורה והבעל-קורא קורא הפטורה בקריר להציא האבור

בכל קולות נס"ת כו"ה קורה שבפטורוכ עכ"ז, כן גם נפי
במילוג בני חסנין דבטולן מכאן הפעם בפטורה
בקוקויה בכפטורה זkol רס, מי שולינו יכול לקרויה נקו"י,
וביגן מ"ט לפטולם בטול נזכר רק בנסיבות, וכוקויה
נס"ת יקרה בכפטורה זקו"י, וטולו וקרלה מעו גלהח
כמו זקளיה ס"ת, ומ"ש"ל הרמן"ל דלמי פשכות אין
לחchipה, בכוכויה זיקנה רינם סכךוריין ינרך והגנוכות
יש"ל נון בגנולות, זכוכ"ג מירוי הלויז"ב שמחט לרמן"ל
ונכתהילב לדורי, וכמ"ש בס (ה"ט סק"ג) ונמ"ג
(סק"ז) בפ.

והנה דברקפ"ר יזכר כי תחון נחן בכוונתו
כמנג נוי הպנו סבצ'ור וויז'יס קרייה
בפנויוס מקוריים זקו"ר, לה סקוורו רך מומנט או
וניל הנופס, וכמ"ש בס (ס"י ופ"ד) גנוו"ז ומג"ה
וטהר נוי"ר, וכן הס קולו כבפערוס מקאנט כמונט
ברגרה, והס בכ חילוק או ל"ה יכול לנולית או הס
בקוינט מטרך בגדות נ"ב, כמנולר חחת"ס (חו"ה סי
ס"ח), ומה"ט וט נכלו"ה מכונזיר נלקו"ה נ"ב
כבפערוס נלהט שי"ט, וכ"ל נשלט הפליס כוונת
גנילו"ה כלבה בס (ויא ותרוי קל) סקלן לוירט
כבפערוס עס קורום, וכן נוכנים נרוג כמקומם, וויל
לאיטיש"ט ג"כ וכמלרי"ה בקומות ז"ל, מרכזת צמג"ה בס
(סק"ב) נפי"י פטוט (חון מעמו נפי"ז וח' דהה).
חוני נוכנים בגדות נחן, עכ"ח ס"ל דגס זקו"ר
מכידפס כי קורום מלקל, ממיין כמו כן ווילן
מכורום כבפערוס או סכרכום זוין כתולע או
קורום כמו זקו"ר מלקל כיל נגרא"ה כיעל. ומוריוס
כמו זעירן כטולע כבפערוס דלע שיר כחפה
ולכתולע סחף בקרוע"ז גני".

אבל סוג ניכרתו נזק, דלים נהמי כניל', ח'כ המהו.
למרין דמי טהינו יכול לומר בכפנויות יוכן

נס"ה, ירושלים עה"ק ת"ז, יום ד' כ"ב אלול תשמ"ג
פ"ק.

ורומרה ק"ק לאנדאו ע"א.

אחדות בידיותם רב והוקה, את גי"ה האירו נגד עני ים ברכותיו הלבבותים לכוח"ט, לעומתו אענה ואומר שלר רב למע"כ שליט"א ולכל גנוליות אליו שלר וברכה, ויה"ר שתחדש עליינו שנה ווגה בברכות שמיט מעל בכל ובפרט ויתגדל ויתកרטש ס"ש על זידינו ולהתפר עצת מורים ולא ירעו להא ישחיתנו כל הר קדשו ונוכה לתשועת ערומים בבראת גוא"ץ ברוך"א

ג' ג'' שאלותו בנדון עלית מפтир למי שאינו יכול או אינו רוצה לחייב הפטורה ב��יר (בנהוג אצל י"ת, שה' קורא וכולם שובעום) אלא הבעל קורא קביעה יקראה בקריאת התורה. והנוגאים בישיבה החטוי אמור לבתיחילה בסמכם על משיע הרמ"א (כ"ה פ"ד) לעניין קטן הטולה למפטיר ואינו יכול לקרוא הפטורה שלא לטשותכו לכתיחילה, אולם מעביה בתה ברבב מונחים אוניברסיטאיים דוגמת נסיך או מלך או מושל

היווץ מתמליה ובמי כח'ס טיל, דלך נמקוס
שוכן כגדינה מלבני שכונת קורhn
שכפורה נקו"ר נחלות, מ"מ מוחר הפייל נחתונה
משות נחותן שטולב מפעיר ונגרן גרכן הפהפללה,
בגער קורייל יקלו ככפורה נקו"ר, ושהולב וקלע עמו
להם כמו קריית קטורה, וכ"ז זומה למכה בגער"ה
הוועז נחו"ה (כל מ"ה סי' מ') שטוקן נחוח וו"כ
יל קלף וגעילוב נס"ת ומוויאן כל בז'ור נקורייה
ז"א, וכתח סס לדנן הפייל נחתילה בשולב כו
ונגן נחולוב ומצען גרכן הפטורה חלינה וסוף

בית חירות יהו משתפים לשני הוצאותם חלק נחלה, וכל הנסיות שיצתה כל צד בזמנן שבית החירות עמד ככל ברשותו לבוד ישתו ביניהם בכל צד יקבלancer טרחו ועמלו שעשה בזמנו לטובות השותפות. ותנאי שכוה יעשנו גם בימינו טבבים ישבו שיהודי אסור במלאתה רק כבפת החירות ברשותו של צד השני והיהודי יכח לו גנדיו יומם אחר שבית החירות עומד ברשותו כנגד הזמן שעמד ברשות הגוי וככל אחד יקבלancer טרחה ועמל לבסוף על טרחתו שהוכנס לבית החירות".

אני חשב שתכ"ר יעני היטב בזה וידע מה שיש להוציאו או לגרוע.

על ההוויה יהתמו שני השותפות, ואם ישבו בית לבית החירות המשותף, ירשם בחוויה של המשכיר שהוא הכליד את הבית לעני השותפות ע"פ התנאים שם השתו ביניהם בחוויה שלמה.

אני מזכיר שנית, שבוחנה השותפות היה מפורש שהפעלים הגויים הם פעולות שכירות בשבת וו"ט להגוי השותף היהודי בלבד, כי היהודי אין לו שום בעלות ביבשת וו"ט על בית החירות.

וע"ד הכנסת כלת בתור יב"ח לאבלג, בוראי אין כדי לדוחות, והתיקר הוא שלא ישב האבל בתוך המטבחים, אבל להכנס במקום שיש קול ומhra אין חשש.

סימן קכט

חויה שותפות בבית חירות לעניין שבת

א) שותפי בית חירות הנז' הם הא... והאה... ע"פ התנאים דלהלן: האשה... שטראה בשם צד א' מלימה בית חירות לגורבים בעיר בשותפות עם הר'... שטראה להלן צד השני, ומהחייבת להכנס לביית חירות הנז' כל הצדrost לביית חירות הנז' וגם חומרו ולם וכל הנדרש לחופשיה.

ב) חלקו הבוטפין בניה חירות אינם שווים. אלא חלק אחד שהוא עבר חמץ החלק שבעיות ומהיצה יהא סיק להשותפה הנקרה צד ראשון צד השני דהינו שותף השני יוכנה בחלק אחד שהוא שבייעת ומהיצה.

ג) עם חmittת החוויה יכול זכות קניון של כל אחד מהשותפין, השותף המבונה צד השני יוכנה בחלוקת שבייעת ומהיצה ונוקף עליו חוב בסכום המהיר שיעלה על חלקו ע"פ שמותם מומחים.

ד) אם לא ישלם את המהיר העולה לחלו זה לא יעכ卜 הנני אלא سنוקף עליו חוב שחייב לשלם לצד הראשון את מהיר חלקו קודם שתפרק השותפות.

ה) בחררי העבודה הותנה תנאי מפורש מתוך השותפות, ככל המלאכות שבכל מסך השותפות בכל שבוע ושבוע משתי שנות שבע"ק קודם הלילה (ליל ס"ק), וביליל ש"ק יומם ש"ק עד שני שנות במואאי ש"ק בתחלת הלילה יהיו כל

תקנה שלא יפסיד ממוני, א"נ بما שיוכב לו השיר מעות ולונגה המכט כדי להצלח החוב מידון, אבל לנוגה מכט להדריא לא שרין ליה משפט הרוחה ומהיו אפרשר ודבשעת קינה רמי דהא לא עבד איטורא ולא כי מטי שבת קינו דכבר קנו הוא שרי להסביר לעכ"ם נקבעת לקבללו לו המכט מיטם פסודה. והנה שני הפירושים של הב"י הנ"ל לא הוכיחו לא בש"ע ולא בנושאי כלו. ואולם בערך הטלחות (שם סעיף טו) הביא רק דברי הפני הפני בב"י. וכותב שם ח"ל: "שמע מאמר לא היה לו לקבל המכט כלל דאיינו כן, שהרי בשעת קבלת העסוק מקבל בהיר וכתגיג שבת הרי יש לו הייך גדול (ב"י), ועוד דאי"כ יגעלו כל העסוק בפנינו וא"א לעמוד בזה וכיו. [ווייעין הר צבי יונ"ד סיון קיג שכתב שם רבינו ז"ל: מדברי הש"ד מבואר שאנו מוסכים להתייר אלא בהפסדר מורה וככו] ואעפ"י שזה מניעת הרוחות מ"מ בומניינו קשה מאד למצוא מקור לפונסה ויש לדין דהו כי הפסדר מורה ובכה, עי"ש].

סימן קכט

נוסח חוות שותפות של ישראל ונכרי לגבי שבת בתשובה לשאלתו ע"ד יהודי ורא שמות שמנדר בית החירות עם שותף נכרי, ונבקש לסדר לו שטר מקידם באופו שיטרפו הנכרי ישא ויתן פום שיק יחתן.

הנה, יסוד התייר הוא חוות השותפות יהא נעשה ע"י חלוקת ימים, שבימי השבתות וו"ט יהא הבית חירות, הבית וכל הכללים, קניונים להגוי, שמחלילת השותפות כד נעשה באופן דሞיעל, שבימי השבתות וו"ט כל המטבח, הבית והכללים, של הגויים, ותגוי עובד עצמו או ע"י פעולות המשכרים לו על ימיט האלה.

ולכן צריך שבתחילה השותפות יסתדר כך. אבל אם היה בקניים קזר שותפות סתם, שלא היה מפורש וכותו של הגוי בשבת וו"ט. צריכין לבטל אותו כתוב השותפות ולעשותו מחדש ע"פ התנאים שנקבעו להיתר עכורה בנסיבות וו"ט.

וכפי שאני רואה במכתבו, עדין לא נעשה שם חוות בינויהם ולכן אני רושם נוטש שטר השותפות:

"אנחנו החו"מ נכנים בעסק שותפות של בית חירות על פי תנאים שיפורטו להלן:

א) חלק אחד שהוא שבייעת ומהיצה יקנה מעשייו הגוי צוה יהיה שלו בזמן מיוחד, דהיינו, בכל ערב שבת שני שנות קודם עמידה יהא חלק שבייעת ומהיצה שלו עד עכור השבת ושתרי שנות אחריו במצואי שבת. וכן זה יהיה בית חירות כלו ברשותו לבודו למכוון ולקנותו וכן בכל שבת ושבת הפעלים הגויים יהי בכל מסך הזמן שכיריהם להגוי בלבד. ולעומת זה זמן כוה היה חלק שבע וחמשה מכל השירק לבית חירות להשותף היהודי השני. ושאר ימי השבוע דהינו חמת חלקו שבייעת של

נוחן אח"כ לישראל. משא"כ בינויו דין הרי הגוי הוא שכיר יום אצל היראל לעובה, ומה שהישראל יאמר לו שעד עצמו יכול לעובה, הר"ז אומר לגוי ביום השבת שייעבור לטובות היראל עד עצמו, ואיך שיר לומר על דעת עצמו בו בזמן שעמם היראל משלם לו بعد העבודה.

ולי נראה וזהך להתריר הוא עפ"י הרמ"א בסימן רמא אבל לא מסעיף א אלא מסוף סעיף ג' שכתוב ואם רצחה להסכיר לעכו"ם החלפו בשבת או לשוכרו בקבילות שרין. ולפי"ז גם בנ"ד יתנה עם הגוי של יום השבת הוא משכיר לו כל העסק להמיד שייעבור אצלו בש"ק שבעד זה יבל כך וכך אהוניות מהריוות של אותו יומם. וכע"ז כתוב הנדוע ביהודה (תניא, או"ח סימן כט).

סימן קבר

שותפות עם מחלל שבת

כ"ז השאלה אם יש איה רrk הותר לארת בשור לשוטות בשיטופיות מוסחר וקינוי עט עברייניס, מחללי שבת פפרהיסיא, וכיום חשש שהשיטה יעצוף בשפט.

הנה, למשה כת"ר בעצמו מסיק שאינו רואה בה שום דבר היה. אבל לחבת הקדש הנני להעיר איזה הערות על דברי כת"ר שכתוב בענין זה.

מה שכתוב כת"ר ליתיב מה שהקשה הב"י (סימן רמד) על הרמב"ן ושלtron לא יעשה מוקהה שהיה לרשות גמורה. ולזה מתרץ כת"ר, דלענין ישראל הוא באמת דריש גמורה. אבל לענין עכו"ם הוא אסמכחה.

כנראה שאגב שיטופיה לא דחוק היטב בלשונו הב"י, כי באמת בסימן רמד לא הביא הב"י כלל את דברי הרמב"ן והביא רק את דברי הסמ"ג, וגם על הסמ"ג לא הקשה הב"י כלל שום קושיא לאחר שהעתיק את דברי הסמ"ג כלכובנו מפסיק ב"ס הסמ"ג, והסמ"ג בעצמו איזה מותיב לה ואיזה מפרק לה, מתחלה מצדד לנור דברי המכילה הם רק אסמכחה מדברנו. ואח"כ אומר דלשון יעשה יורה קצת שהוא דריש גמורה. אבל הב"י לא היסוף בוה דבר ואיל מוכח הדסמ"ג שהובא הב"י (סימן רמד), לא סבירו ליה הלושו של כת"ר, מכיוון שהוא בעצמו מוכchio נלשונו יעשה דאיינו אסמכחה, הרי דלא ניתן ליה לחלק בין ע"י ימיאל ובין ע"י עכו"ם. גם מצד עצמו קשה להקל, ואם נאמר דלשון יעשה יורה לאסור ע"י אחר, שוב איזה להקל ולומר רקרא לאסור דיקא ע"י ישראל.

ומה שמציד לפרש דברי המכילה דריש לעבור בל"ת כטעונה מלאה ע"י אחרים -- עפ" שיטת ריטב"א דבשוגג גמי אין שליח לדבר עברית. וקמ"ל קרא דבאיסור דבגדת וו"ט יש שליח לדבר עברית בשוגג. הנה נראה דלייטב"א דס"ל דגם בשוגג אשלא"ע, סברתו דאין לחלק בין שוגג למזרע להדר עברית. וא"כ מה"ת. נחלה בין הדבקים ונאמר דהר לא יענעה לרבות

עבדות בית החורשת הננו מוטלים על צד השני, ולא על צד הראשון.

1) מלבד שבתות השנה כו' היה בכל הימים טובים לישראל, ימים האסורים לישראל במלוכה, בימים האלה היו מוטלים כל עבירות בית החורשת מן ב' שנות בע"ט קודם הילתה עד עברו ימי היוט' וחוה"מ עד ב' שנות בחחלת ליל מוצאי יו"ט, כל משך זמנו זה היו מוטלים כל המלאכות על צד ב' ולא על צד א'.

2) بعد عملו בזמן הננו יטול בריות העסק בגמר משך השותפות.

3) בשאר ימי החול שבזמן משך זmeno השותפות, יהה חל כל שעבוד המלאכות והעבודות על צד הראצון הננו ולא על צד השני וצד הראצון יטול בריות העסק במנין השותפות.

ט) כל הפעלים הנכרים העובדים בעסק בית החורשת הננו בימי שבת ויר"ט אינם מושכרים לצד הראצון אלא לצד השני בלבד.

ו) וכן כל הקניות שיקנו בעתיד במסד זמן השותפות לשם בית החורשת הננו מתחלה קניתם יקנו לעם השופטין. שמעירא יזכה כל אחד לפניו חללו בהשופטין, דהיינו שצד הראצון יזכה ממשת החלוי שביעיות וממחאת, שיהיה שלו להשתמש בעסק השותפות בימי החול בזמן שאין אישור מלאכה לישראל, ועל כן שביעית אחד ומהזאת יזכה בו הצד השני להשתמש בהם לחלקו במנין היבטים המקדושים לישראל האסורים במלוכה, וכוכיתו של הצד השני בכל זמו הקניה הוא ג"כ שבזה מתחייב לשלם מהיר הקניה העולה לחלו וונזק עליו בחוב מלווה שיטלים במנין השותפות, והצד הראצון יקבל שכר עמלו וטרחתו סך...

סימן קבג

להקנות מנין מהעסק לאחד מהעובדים הנכרים שייעבוד בשבת ע"ז עצמו

משיע מיטיע דיא בדרכו בשומה ע"ט רבבי ריטב"א א"יה (סימן רמה פט"א א), יוביל היישרל לתה מזיה אדר מעספכו לאחד העובדים ולומר לו שעל דעת עצמו יכול לעובה, ומותר הוא עפ"י הרמ"א.

הנה דין של הרמ"א אינו דורך פסונה כלל, דהרי זהו איבעיא שלא איפשטא בಗמרא ע"ז (דף כב ע"א), שהחבר בשוו"ע סתום כהרמ"ב סתום דנקטנו לחומרה והרמ"א מתייר רק בהפסד גדול ואומר דיסת מתווין ברייעבה. ולכון ג"ל דבחפסד גדול יש לסמוך אליו והיינו על השכר שכבר עבר אבל אינו אומר להתריר לעשות כו' לכתחילה ולמהירות. גם עיקר הנדון לא דמי לדברי הרמ"א דמיורי שעם שותפות טוין בגוף העסק והגוי עבר מעצמו ביום השבת ואח"כ החלו סתום, דאמירין שהגוי לא עבד בשליחותו טל היישרל, ומה שלא גטל הא חי הרוות بعد יום השבת, ממנה הוא

לע' נזדקק מכך, ולפיו מומר לי רכל מכם שאתם מפחדים בפחד חייו פהס יפסיד יתנו מטה נחכ' בז'ו זו כי'ין בפחד גווען מרינטן, הול' מה בטעויס כמה עשרויס נסוויס טיט' נס טיט'ויס טסקויס וטוחפויס נחל'ה חט' פ' זקס נכל גנוייס גדלויס גממס כיזעט הול' צלויס נארכויס קיים' מה'ז ומגיאיסיס ערל'ם כל פהס לאוד עמק גודל מא' גוועס לאט לנונט נס'ק יפוא נפַסְס צל יטראיל'ן וויאיס לאטחאָט זאליטר פפסל מלוֹזָה, זאָס גענוי'ז משילען הול' נסנס זמאָס שאתם נחו'ז סס סוי'ס ראמ'ז, בזוק ומונעב טכל הול' טמחפהיז זאָס ר'יטער זונגען לאט'ה נח'ילען ממחעלען נספַן, נמל'ר ס' נס טזד'ה הול' טס מה'ז בגז'ויס נטע'ז וויז זע'ז טז'ז נקי מינכ'זוי ט'ז' ר'ל', למנס כמנען הול' זינע' האָז מע' כה'ל, זאָס טפַר למאָז כיתר טיפ' קמניל'ר סי'ק ר'מ'ה, זונכל כה'ל זיך' כ'יח' דעתה לדרכו. שמחתי נלהות מה'ז מכתני זי' יוסז ז'ב' לחנן זמיסצ'זוי סמוץן זן זונכו'ז ז'ב' קפז'ז זוניכ' זוניכ'ו לאטמײ' זת טל חל' ולקודס סס דמייס'. וכרייעו זונכ'ז עז' דז'ע'ז — מל'ך ליטעטן קראונ'ז.

סימן כד

כג' הייר חיל"ר לפ"ק.
 נבוד יידיין סיקל כיינט סגנון כזדיק ווי
 כ"ה מושען בנימין זילבר זלייט"ה
 צממת"ס משופיס ווילרים.
 למוטס"ט ומ"ח נאלבנה.
 יקרתון קדמוני עס בענומיו לדינן על מ"ל גנניין
 נחבורת טגען כלו לוי"ח סי' ל"ה וו"ג גנניין
 כצלאם א"צ.

הגה לטע כ"ח בדולקם נר צהיל מורייס מלנד
צמוקים צומכליס, סול ג"כ מעיקר כדין
ויכלipse נדרן מלוי, ווס כ"י דולק מט"ז נויכין מז
כדין נגניזו ולאזריקו אוב, ע"ל שמנוחר צחוכ'
בצמ' כ"ב ט"ג וכברתנויס וצוחיעס סי' רס"ג צמיה
נר צל' בצת, ונדעריו לאנו כר, ועכ"פ לויין כן ל"ט.
הגה שקר חיוב זה לא יכולין גט צהיל מורייס לויין
מייחר למ' צערור סי' רס"ג ולט' צערו"ט, דמ"כ' ב'
צוחיעס סי' ו' ה'ן מ' פטור מ' נל' חצחו אל' נצדוק
בחדורי ולדרן, מתפלת סיעינ' דלויט חייב בס' צגדונקה
ו'גמ"כ ה'יר כס נכס פכלגו וכתחפ"ז חמי כס
מקול בכלב' זלה, כמ"כ נמיה'ת סי' קו"ע, וט'ך
בלבן המדרבי לויין מכם נן קות', נבד יונ' זה
טה"ר, ועכ"פ גכל זו וחצפ"ז מפורש לדינ' נס גדר
כונקה.

אללא ובמג"ה ס'ק ח' קעטוק ממ"מ ומכלב"ל
וזיל ולדוק בכל כחדליים בטולך טס, וכנה זיל

ב' עז' י'

**וְנֵר וַיָּמָן בֵּית כֶּנְעָן נִנְעוֹס וְגַדְוִילָה
וְנוֹר כְּפַתִּים מִכְּאֵל אַבְרָהָם יִפְהָ שְׁלֹזִינְגֶּר**

**המוציא עט וט' תמלכגה, יוקלטו קגנומי ולרוכ כטללה
ולעוז יוכן ביגונט לדינן.**

אשר ב玷ן דמיות יוכהוי מפלורסיט יט' לו טסק נינק
בקטלאנס וויטס שומך עט הצענק לממלכתי
ברגרמי וויטס מאיינט חווית סימון סטמפלר מיט' ס"ז זלט
בצנת, וכגון ריווה סיון קולומת דינפצי קול עניא
יב לגוי ריווה סיון קולומת דינפצי קול עניא
והעיל מלאר למלואים ציטנו לכתהתק מלולוב
ונפלט דבוי מין במת'ס חווית איזוט זיון ינט'ס.
הנה טליינו לדון כלון על עט סטטיפות מס ציון
במן דנון כתרליה עין, וטס נג' סיון מס
מוחר לפהילן לנוקות מרומי צנט, נסיתר טיפיפיט
גוי לון מה לדנג' כיון מג'ילר קול צע'ס צ'ז'
ודלו'יס טיקם רמ'ס שומך טום גו' לון כלון
ליסטר על טט סטטיפות, ולין גו' חומציס למוליה
ען כמץ'ס סס מנ'ל ס'ק ל' וס'ק ס' ומטעם
כוון דבגנו שומך נטמת בדנ'ר ודונ' ויליכ' מס'ס.
המנס יולגה דליהן צח'ס' נ' מני שומפות, ל'
שומפות גלו' פכל'ן יוזטס גנס גו' מלך נטמק
בון פמוצול צפ'ס' סימון רמ'ס וצ'ס' ס'ן'ל, לדון
חפס מיט', נ' שומפות סמי'ן כען דכטיק נקלט
על טס בגוי לדפ'ס טונקה דבגוי קול גטט סטטק
ויסטרילן מפקיע כספו קו' מלוק טמו צרווחיס צוב'
ס'ס' דומחל ווון כלון מיט', ווין קו'יג' נטנות
מכ'ס'ס סיון חווית סימון ג'ט', נ' שומפות סמי'ן קט'
כען דכטיק נקלט טל ס'ס' יטהילן, יבגוי בון כטטוף
כחיה', צוב פטעה וויליכ' מזום ליסטר מוליה
ען, ווון הט' כטיק נויס ברכ'ב בל יטהילן
לבד וכל' פג'נ'ס וכל' כטטומיס וויליכ' צוב כטטוף
טוג'ס ט'ס' יטהילן קט' נטעל מלוחות עין נט' חס'
בגוי נכם שומפות גנ'ס צ'ז' שט' שומפ'ס לדג'ס'
צ'טמ' טטטט טסק ז' כו' שומפות גוי' ווינ'
נכח'ג מט' ספינ'ס'ם, וטולק' רוח'ס זטוק' דליכ'ב
מיט' כל'ן מנולר קו'יג' ס'ס' וו'ס' ביכ'ו זט'נו וט'יל'ל
ל'ל' כתהי.

אמנם כמוציאר בקצוב נזהר אלה בגנו זלפניאו סול
ונחדר ממליטים זליכם חיסוך מושור מרלה טין,
זהו לנו זריכים להיתר האו"ש וכרכ'ה פון רמ"ז
כ"ז ווילם ס"ג זליכם, ימ"ג ברמן זכ רמ"ז
כ"ה צדקהות עלו"ס, כיון נזקפות פסי"ס לריכם
כ"ע, אבל צדקהות עלו"ס דהיכן מע"ט לחוי כ"ע,
וחלק זה כה מכך שגדלו מולם כמלתקו כיש ממי
לכך מלך מ"ע חלול זכה קוזט, יתלהם קפה